

Lekker niet perfect

Lekker niet perfect is een uitgave van Van Driel Publishing, Brugge

© 2022 Van Driel Publishing

Auteur: Mirjam Aarts

Redactie: Marjon Revet - Weerink

Omslagontwerp: Leontine Gaasenbeek

Foto omslag: Marc Roos

Opmaak: Terènce van Driel

ISBN: 978 94 93200456

ISBN: 978 94 93200531 (e-book)

NUR: 340

WWW.VANDRIEL.BE

info@vandriel.be

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MIRJAM AARTS

*Lekker niet
perfect*

DRIEL
van

Hoofdstuk 1

Met een veel te zware tas vol boodschappen loopt Nina in de richting van haar appartement. Normaal pakt ze de auto, maar eerder vandaag besloot ze zich niet zo aan te stellen en die vier straten naar de winkel gewoon te wandelen. Daar heeft ze nu enorme spijt van. De hengsels van de tas snijden in haar hand en die paar straten lijken op de terugweg twee keer zo lang. Ze slaat de hoek om en kan nog net voorkomen dat ze met haar tas tegen een kinderwagen beukt. Even is ze uit balans, maar ze herpakt zich. Voor heel even. Want dan herkent ze de persoon die de kinderwagen duwt.

‘Kijk uit!’ roept Melissa. Zodra ze ziet dat het Nina is, voegt ze daaraan toe: ‘O eh... hoi.’

Nina zet de tas even naast zich neer om haar hand rust te geven. ‘Hoi.’

Naast Melissa staat Dean. Zijn donkere korte krullen zijn net als altijd in model gebracht met wat gel. Het leren jack dat hij draagt geeft hem een stoere uitstraling. Nina kan zien dat hij zich al een paar dagen niet heeft geschoren en de wallen onder zijn ogen verraden dat hij moe is. Desondanks ziet hij er nog steeds onwijs aantrek-

kelijk uit.

Dean glimlacht naar haar. 'Hé, hoe gaat het met je?'
'Prima!' zegt Nina zo opgewekt mogelijk.

Wanneer Melissa doorheeft dat Nina naar Dean staat te staren, draait ze snel de kinderwagen, zodat Nina erin kan kijken. 'Dit is Milo.'

Nina kijkt naar het hummeltje met z'n kleine neusje, piepkleine wimpers en donkere haartjes. Milo lijkt sprekend op Dean. Meestal doen baby's Nina niet zoveel en vindt ze ze vaak allesbehalve mooi. Ze snapt dan ook niet hoe mensen kunnen roepen dat hun kindje het mooiste van de wereld is. Maar Milo komt toch wel erg dicht in de buurt van de perfecte baby. Even voelt Nina de drang om Milo over zijn wang te aaien, maar net op tijd bedenkt ze zich. Ze mag zich niet laten kennen. In plaats daarvan doet ze haar handen in de zakken van haar jas en zegt: 'Lief.' Meer kan ze er niet van maken.

'Ja, hij is echt heel lief,' zegt Melissa met een zucht.
'Fijn.'

Dean kucht. 'Ik voel druppels. Zullen we maar weer gaan? Voordat het hard gaat regenen.'

'Ja, ik moet er ook snel vandoor,' zegt Nina. Ze steekt haar hand op als een soort van afscheid en draait zich snel om. Door de hele situatie is ze vergeten dat de boodschappentas op de grond staat. Ze loopt tegen de tas aan, die vervolgens omvalt. Haar boodschappen rollen over straat. Nina weet zichzelf net staande houden. Met haar rug naar het stel en de kinderwagen gedraaid, sluit ze voor een tel haar ogen en vervloekt ze haar onhandige gedrag. Dan schiet ze omlaag en begint ze de boodschappen van straat te plukken. In haar ooghoek ziet ze Dean een pak yoghurt en een tros bananen oppakken. Precies op dat moment komt het met bakken uit de hemel.

'Kom schat, we gaan!' roept Melissa, terwijl ze haastig

de kap van de kinderwagen sluit en een paraplu tevoorschijn tovert.

‘Ga maar vast, ik kom er zo aan,’ reageert Dean. Melissa kijkt hem strak aan en loopt dan zonder iets te zeggen weg.

Binnen een paar tellen zijn Nina en Dean helemaal doorweekt en zitten alle spullen weer in de tas. Dean pakt hem op en rent in de richting van Nina’s huis. Nina rent achter hem aan. Ondanks dat ze hem zou moeten haten, vindt ze het toch wel fijn dat ze nu niet zelf haar boodschappen hoeft ze sjuwen.

Even later staan ze buiten adem en totaal doorweekt in het portiek van het appartementencomplex. Zelfs nat is Dean prachtig, denkt Nina. Ze schudt die gedachte van zich af en rukt de boodschappentas uit zijn handen.

‘Dankjewel voor de hulp,’ mompelt ze, terwijl ze met haar andere hand in haar jaszak naar de sleutel zoekt.

Dean wrijft het water uit zijn gezicht. ‘Graag gedaan.’ Hij kijkt haar aan. ‘Gaat het wel? Ik maak me zorgen om je.’

Nina ziet zijn hand dichterbij komen en voelt hoe hij een natte lok uit haar gezicht veegt. Ze schrikt van zijn aanraking. Iets wat een halfjaar geleden nog heel normaal was, voelt nu vreemd en onwennig.

‘Het gaat echt prima.’ Ze vist de sleutel uit haar zak en steekt hem in het slot.

‘Het spijt me, Nina. Dit is nooit mijn bedoeling geweest.’

‘Oh werkelijk? Dan had je anders moeten handelen, hè?’

‘Maar echt! Je moet me geloven. Als het kon, zou ik alles anders doen.’

Ze kijkt hem recht in zijn ogen aan. ‘Dat zal wel, ja.’

‘Ik hou nog steeds van je, Nina. Daar heeft deze situatie niets aan veranderd.’

‘Daar heb ik anders vrij weinig van gemerkt de laatste tijd,’ reageert ze emotioneler dan ze had gewild. Ze heeft geen zin in dit gesprek. Snel draait ze de sleutel om en duwt de deur open. Dan kijkt ze achterom. ‘Dag Dean.’

‘Nina, alsjeblieft...’

Ze duwt de deur achter zich dicht en haalt diep adem. Als ze een paar tellen later omkijkt, ziet ze door het raam in de deur dat Dean is vertrokken. Ze zucht en drukt op het knopje van de lift. Het voelt als gisteren dat Dean haar zei dat Melissa al drie maanden in verwachting was van zijn kind. Je zou denken dat dat een vreugdevolle boodschap was en dat Nina blij voor hem kon zijn. Dat was ook zeker het geval geweest als Dean op dat moment niet háár vriend was. Ze woonde een paar maanden samen met haar prins op het witte paard, toen die na een avond stappen het bed in was gedoken met een van haar vriendinnen. Melissa dus. Het beeld van de prins op het witte paard was veranderd in een soort monster in een modderpoel. Dean had zijn besluit snel genomen, pakte zijn spullen en vertrok. En alsof dat nog niet vernederend genoeg was, kwam Melissa twee dagen later langs om haar excuses aan te bieden én te vertellen dat ze het kindje zouden houden. Of ze Melissa alsjeblieft kon vergeven? Natuurlijk niet. Nina is altijd erg vergevingsgezind, maar dit had haar echt gebroken. Dean was direct bij Melissa ingetrokken. De maanden daarna heeft Nina ze genegeerd en zoveel mogelijk ontlopen. Maar in dit kleine dorp is dat bijna onmogelijk.

Waar blijft die lift? Ongeduldig drukt ze nog een paar keer op het knopje. Dan komt de lift met een krakend geluid tot stilstand en trekt ze de deur met het kleine ronde raampje open. Ze stapt de smerige lift binnen. De lamp

flikkert, de spiegel is gebarsten en er zitten vegen op de muur waarvan ze niet eens wil weten wat voor substantie het is. Zeker nu ze merkt dat ze onwijs naar de wc moet, hoopt ze dat de lift niet vast komt te zitten. Vorige week was het voor de zoveelste keer raak en had ze haar huisbaas vanuit de lift boos opgebeld. Het had bijna twee uur geduurd voordat ze was bevrijd.

De lift gaat krakend en piepend naar boven en stopt op de derde verdieping. Op de galerij voelt ze de koude wind in haar natte haren. Ze steekt de sleutel in het slot en stapt de kleurrijke gang binnen. Toen Dean en zij uit elkaar gingen en ze dit flatje vond, deed ze alles zoals ze het zelf wilde. Aangezien ze niets hoefde te overleggen, besloot ze haar gang knalroze te verven. Elke keer als ze nu haar woning binnenstapt, wordt ze daardoor een beetje vrolijker. Maar op dit moment is haar frustratie zo groot, dat de kleur niet helpt. Ze zet de boodschappentas neer en hangt haar kletsnatte jas aan de kapstok. Noppes komt haar direct begroeten en geeft kopjes tegen haar been. Hij laat een dikke laag haren achter op haar natte broek.

Als ze naar de wc is geweest, trekt ze een voor een de keukenkastjes open op zoek naar chocola. Op dat moment klinkt het geluid van de intercom. Ze loopt naar de gang en pakt de telefoon die aan de muur hangt. 'Hallo?'
'Hoi lieverd!'

Nina herkent direct de vrolijke stem van haar moeder. Ook dat nog. Hoewel ze haar moeder echt een schat vindt en ze een goede band met haar heeft, heeft Nina op dit moment vooral behoefte aan helemaal niemand. Ze wil gewoon in bed liggen met drie flinke repen chocola en een fles wijn. Snel werpt ze een blik in de spiegel en ze schrikt zich rot. Door de regen zit haar mascara overal, behalve op haar wimpers. Nina probeert met een tissue snel het ergste weg te vegen, maar ze maakt het alleen

maar erger. Ze ziet eruit als een mislukte pandabeer. Dan gaat de deurbel.

‘Kind, wat zie je eruit!’ roept haar moeder, terwijl ze haar een stevige knuffel geeft.

‘Bedankt mam.’ Nina doet geen moeite om haar sarcasme te verbergen. ‘Ik ben helemaal natgeregend net.’ Ze loopt voor haar moeder uit de gang door en gaat voor de spiegel verder met het fatsoeneren van haar gezicht.

Haar moeder loopt door naar de keuken. Nina ziet hoe ze twee kopjes uit het keukenkastje pakt en er een onder haar Nespresso-apparaat zet.

‘Ik maak een lekker kopje koffie voor je. Hoe gaat het met je, lieverd? Je ziet er moe uit.’

‘Zo voel ik me ook.’ Nina is blij dat haar moeder even niet kan reageren omdat het apparaat met een enorm kabaal koffie begint uit te spuwen. Ze sloft terug naar de woonkamer en ploft neer op het enige vrije plekje op haar tweedehands bank. Ze kijkt rond. Het is een bende. Op de bank ligt kleding en over de grond verspreid liggen vier paar schoenen. Op de eettafel staat nog een half leeggegeten bord met pasta.

Haar moeder komt aangelopen met de twee kopjes koffie en zet ze neer op de salontafel. Ze raapt de hopen kleding op en hangt de shirts en broeken zorgvuldig over een stoel. ‘Wat moest je in die stortbui?’

Nina neemt een slok van haar koffie. ‘Ik dacht dat het een goed idee was om een keer naar de supermarkt te wandelen. Maar ik had beter eerst even buienradar kunnen checken.’

‘Ach, je hebt lekker wel weer even beweging en frisse lucht gehad. En bovendien heeft buienradar het bijna altijd mis.’

‘Ik kwam Dean en Melissa tegen, met Milo,’ zucht Nina.

Haar moeder trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoe was dat?’

Nina ontwijkt haar moeders blik. ‘Prima.’

‘Je hoeft je niet groot te houden. Ik snap best dat het allesbehalve prima was.’

Nina voelt tranen opkomen en voor ze er erg in heeft, stromen er dikke druppels over haar wangen. ‘Je hebt gelijk. Het was vreselijk.’ Ze vertelt over Milo en hoe perfect en lief hij eruitziet. Over haar boodschappen die over straat rolden en tot slot beschrijft ze de situatie die nog geen half uur geleden plaatsvond in het portiek beneden. Haar moeder komt naast haar zitten en trekt Nina tegen zich aan. Liefdevol streelt ze haar haren.

‘Ach, lieverd toch. Zet die Dean maar heel snel uit je hoofd.’

Na het vertrek van haar moeder voelt Nina zich leeg. Ze weet precies welke boodschappen ze heeft gehaald, maar toch trekt ze de koelkast open. Misschien ligt er nog iets in waar ze nu wél zin in heeft. Helaas. Dan maar een pizza. Ze trekt haar schoenen en jas aan en loopt naar de pizzeria om de hoek. Terwijl ze op haar eten wacht, scrolt ze doelloos door Instagram en deelt ze een aantal likes uit. Al die perfecte plaatjes geven haar een nog slechter gevoel. Als de ober haar bestelling heeft overhandigd, slentert ze terug naar huis. Ze schenkt voor zichzelf een net iets te vol glas rode wijn in en gaat met de pizza op de bank zitten. Met enige tegenzin begint ze te eten, maar na haar eerste hap voelt ze de honger terugkeren. Ze zet de televisie aan en kijkt naar een programma over veel te grote mooie huizen. Wat is dat toch? Dat andere mensen wel een gelukkige relatie hebben én zo’n huis kunnen betalen? Ze neemt een paar flinke slokken wijn. Noppes komt aangelopen en nestelt zich naast haar op de

bank. 'Wij hebben het ook best prima samen, toch?' De kat geeft geen kik en blijft met zijn ogen gesloten naast haar liggen spinnen. Zwijgen is toestemmen.